

Arrest

nr. 219 070 van 28 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21 / 18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 11 mei 2007 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 14 juni 2007 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 14 april 2008 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 2 juli 2008 (RvV 2 juli 2008, nr. 13 582).

1.3. Verzoekers dienden op 22 juli 2008 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal trof op 18 februari 2009 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arresten van 19 mei 2009 (RvV 19 mei 2009, nrs. 27 495 en 27 496).

1.5. Verzoekers dienden op 15 juni 2009 een derde asielaanvraag in.

1.6. De commissaris-generaal trof op 25 september 2009 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arresten van 9 februari 2010 (RvV 9 februari 2010, nrs. 38 433 en 38 434).

1.7. Verzoekers dienden op 18 oktober 2013 een vierde asielaanvraag in.

1.8. De commissaris-generaal trof op 12 december 2013 beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.9. Verzoekers dienden op 26 augustus 2014 een vijfde asielaanvraag in.

1.10. De commissaris-generaal trof op 22 oktober 2014 beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

1.11. Verzoekers dienden op 1 december 2014 een zesde asielaanvraag in.

1.12. De commissaris-generaal trof op 20 mei 2015 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 20 oktober 2015 (RvV 20 oktober 2015, nr. nr. 154 840).

1.13. Verzoekers dienden op 5 juli 2017 een zevende asielaanvraag in.

1.14. De commissaris-generaal trof op 31 augustus 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 21 februari 2018 (RvV 21 februari 2018, nr. 200 052).

1.15. Verzoekers dienden op 2 mei 2018 een achtste asielaanvraag in.

1.16. De commissaris-generaal trof op 28 augustus 2018 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger. U bent geboren op 1 december 1978 in Zakho (provincie Dohuk, Noord-Irak) en u bent in dezelfde stad opgegroeid. U bent getrouwd met S.(...) D.(...) M.(...) (O.V. (...)). Samen hebben jullie vier minderjarige kinderen. Jullie zijn christenen. Op 11 mei 2007 hebt u Irak verlaten. U reisde met uw gezin naar België. Jullie dienden op 14 juni 2007 voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde dat u voor uw leven vreesde omdat terroristen u hadden ontvoerd opdat u met uw dienstwagen explosieven naar Zakho zou transporteren. U was immers chauffeur in dienst van de stad Zakho. Op 15 april 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat jullie identiteitsdocumenten vals bleken, uw werk voor de stad Zakho niet geloofwaardig was en ook de door u ingeroepen problemen met terroristen niet geloofwaardig waren. De veiligheidssituatie in uw regio van herkomst noopte niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde op 2 juli 2008 de beslissing en redenering van het CGVS. Inzake de asielaanvraag van uw echtgenote, die op dezelfde elementen was gebaseerd, werd dezelfde beslissing genomen.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Irak, dienden u en uw echtgenote een tweede verzoek om internationale bescherming in op 22 juli 2008. U verwees opnieuw naar de problemen die u in uw eerste verzoek uiteengezet had en legde bijkomende identiteitsdocumenten neer. Ook legde u politiedocumenten neer waarmee u uw verklaringen over de problemen met terroristen wilde ondersteunen. Dit verzoek om internationale bescherming werd op 26 februari 2009 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw bijkomende verklaringen en documenten konden immers geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen. De RVV bevestigde ook deze beslissing van het CGVS. Dat gebeurde op 19 mei 2009. Inzake het verzoek van uw echtgenote, dat op dezelfde elementen was gebaseerd, werd dezelfde beslissing genomen.

U en uw vrouw dienden een derde verzoek in op 15 juni 2009. Jullie hadden het Belgisch grondgebied niet verlaten tussen uw tweede en uw derde verzoek. U verklaarde dat uw ouders de stad Zakho verlaten hadden omwille van uw vroegere problemen met de terroristen. Gezien aan deze problemen al vanaf uw eerste verzoek om internationale bescherming geen geloof gehecht kon worden, kon ook aan de bewering dat uw ouders als gevolg daarvan moesten verhuizen geen geloof gehecht worden. Het CGVS nam bijgevolg een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat gebeurde op 29 september 2009. Op 9 februari 2010 werd deze beslissing en redenering in beroep bevestigd door de RVV. Inzake het verzoek van uw echtgenote, dat op dezelfde elementen was gebaseerd, werd dezelfde beslissing genomen.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Irak dienden u en uw vrouw een vierde keer een verzoek om internationale bescherming in op 18 oktober 2013. U verwees daarbij opnieuw naar de problemen die u in het verleden met terroristen zou hebben gekend. U verwees ook naar verschillende veiligheidsincidenten in Noord-Irak. U verklaarde nog dat u een gezwel had dat niet in Irak kan worden behandeld. Voorts verklaarde u dat u al jaren in België bent en dat u en uw gezinsleden goed geïntegreerd zijn. U verklaarde niets meer te hebben in Irak en vreesde daardoor dakloos te zijn bij terugkeer. U legde tal van identiteitsdocumenten neer ter ondersteuning van uw vierde verzoek en een document van de Iraakse politie. Gezien u geen elementen aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat u en uw gezinsleden voor een internationaal beschermingsstatuut in aanmerking kwamen, nam het CGVS uw vierde verzoek niet 'in overweging'. Dat gebeurde op 12 december 2013. Inzake het verzoek van uw echtgenote, dat op dezelfde elementen was gebaseerd, werd dezelfde beslissing genomen.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Irak dienden u en uw echtgenote op 26 augustus 2014 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U verwees opnieuw naar de problemen met terroristen die u in het verleden zou hebben meegemaakt. Uw vrouw beweerde in België psychische problemen te hebben gekregen en antidepressiva te nemen. Jullie verklaarden allebei dat jullie bij een terugkeer naar Irak vreesden vermoord te worden door IS (Islamitische staat) omdat jullie christenen zijn. Ter ondersteuning van dit verzoek legden jullie de Belgische geboorteakte van uw jongste zoon Maik voor, die op 14 april 2014 het levenslicht zag in Heusden-Zolder. Op 22 oktober 2014 oordeelde het CGVS dat u geen elementen aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat u en uw gezinsleden voor een internationaal beschermingsstatuut in aanmerking kwamen. Inzake het verzoek van uw echtgenote, dat op dezelfde elementen was gebaseerd, werd dezelfde beslissing genomen.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Irak diende u samen met uw echtgenote op 1 december 2014 een zesde verzoek in. U verklaarde niet meer naar Irak te terug te kunnen keren, omdat de situatie er voor christenen onleefbaar zou zijn geworden sinds IS in het land is opgerukt. Zij zouden op geen enkele manier nog beschermd kunnen worden. Vele christenen zouden het land zijn ontvlucht en sommigen zouden door de Peshmerga gedwongen zijn de wapens op te nemen tegen IS. Dit verzoek werd op 20 mei 2015 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw bijkomende verklaringen en documenten konden immers geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen. Ook uit uw verwijzing naar de aanwezigheid van IS in Irak kon geen vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden. De RVV bevestigde deze beslissing van het CGVS in een arrest van 20 oktober 2015. Inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote, dat op dezelfde elementen was gebaseerd, werd dezelfde beslissing genomen.

Jullie keerden ook ditmaal niet terug naar Irak en dienden op 5 juli 2017 een zevende verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u niet meer terug kan naar Irak omdat uw familie en schoonfamilie daar ondertussen nieuwe problemen gekregen hebben. Uw vader werkte bij de gemeente Zakho. Een zeker B.(...) M.(...) vroeg hem om eigendomsaktes te vervalsen. Uw vader weigerde waarna deze persoon hem bedreigde. Omwille van deze problemen zijn uw ouders in februari 2017 naar Armenië gevlucht. Uw schoonbroer Steven begon begin mei 2017 te werken voor de Amerikanen als militair. Daarna werd uw schoonmoeder om die reden bedreigd door de burens en is ze gevlucht naar Turkije. Voorts stelde u dat Christenen in Irak gevisieerd worden en dat kerken vernield worden. Op 31 augustus 2017 oordeelde het CGVS dat jullie geen elementen aanhaalden die de kans aanzienlijk groter maakten

dat jullie voor een internationaal beschermingsstatuut in aanmerking kwamen. Het beroep dat jullie tegen deze beslissing indienden op 18 september 2014 werd op 21 februari 2018 verworpen door de RVV. Op 2 mei 2018 dienden jullie een achtste verzoek om internationale bescherming in. Jullie dienden op dezelfde dag in hoofde van jullie vier kinderen Rz.(...) ((...); (...)), Rll. ((...); (...)), S.(...) ((...); (...)) en M.(...) ((...); (...)), een eerste verzoek om internationale bescherming in. Jullie stelden dat jullie gezin volledig geïntegreerd is in België en dat vrouwen in Irak geen leven hebben omdat ze daar ontvoerd worden of uitgehuwelijkt. Verder haalden jullie aan dat jullie kinderen hier opgegroeid zijn en enkel Nederlands kunnen. Jullie herhaalden dat jullie problemen zouden hebben in Irak omdat jullie christenen zijn. Nog zouden er problemen zijn met jullie familie en zouden jullie geen contact meer met hen hebben en zouden jullie geen leven in Irak kunnen opbouwen omdat jullie daar geen huis, geen familie en geen werk hebben. U herhaalde bovendien dat u Irak ontvluchtte omdat u daar problemen had met extremisten.

U legde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: getuigenissen van personen die uw familie kennen en steunen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in uw administratief dossier stelt het CGVS vast dat het u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U diende reeds zeven verzoeken om internationale bescherming in in België, die telkens werden afgesloten met een negatieve beslissing gezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen. Dat u in het verleden reeds zoveel bedrieglijke verklaringen aflegde, tast dan ook uw algemene geloofwaardigheid aan. De ongeloofwaardigheid van uw voorgaande verklaringen straalt bijgevolg af op de verklaringen die u in uw achtste verzoek om internationale bescherming aflegt en op de verklaringen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in hoofde van uw kinderen.

Jullie halen opnieuw aan dat jullie problemen zouden hebben in Irak omdat jullie christenen zijn (CGVS vrouw/ moeder, p. 5, CGVS man/ vader, p. 5). Hierover moet nogmaals opgemerkt worden dat wat de situatie van minderheden in Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus Irak- de situatie van minderheden in Noord-Irak, d.d. 20 maart 2015) dat de situatie van de christelijke gemeenschap, waartoe u behoort, in Noord-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming. Met uitzondering van twee belangrijke aanvallen tegen christenen en yezidi's in december 2011 werd voor het overige, geen melding teruggevonden van religieus gemotiveerd geweld tegenover christenen. De christenen in Noord-Irak hebben de mogelijkheid hun godsdienst ongehinderd uit te oefenen en is er sprake van een zekere maatschappelijke tolerantie ten aanzien van andere geloofsovertuigingen. Bovendien blijken vooral christenen goed vertegenwoordigd in het Koerdische parlement en de provincieraden. Over het algemeen is de (verblijfs)situatie voor christenen in Noord-Irak veilig en zij ondervinden er gevoelig minder problemen dan in Centraal-Irak. Als er in de Noord-Iraakse regio al gewelddadigheden vanwege IS voorkomen, hetgeen blijkt uit de informatie zeldzaam is, hebben deze eerder de Koerdische veiligheidsdiensten als doelwit en tot op heden geen minderheden.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit christen te zijn in Noord-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen. U blijft op dit vlak echter in gebreke. Uw beweerde problemen werden in het verleden immers al ongeloofwaardig bevonden, en daarnaast haalt u geen andere elementen aan.

Verder haalde u aan dat jullie niet terug kunnen keren naar Irak omdat u daar vervolgd werd door extremisten (CGVS man/vader, p. 5). Hiermee herhaalt u het vluchtmotief dat u reeds bij uw eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde en toen reeds ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS, wat bevestigd werd door de RVV (zie feitenrelaas). De beoordeling hiervan staat bijgevolg vast. In onderhavig verzoek legt u bovendien geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af en brengt u evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aan die deze beoordeling alsnog zouden kunnen wijzigen. Om deze redenen kan het louter herhalen van dit vluchtmotief ook deze keer niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS.

Betreffende jullie goede integratie in België (CGVS vrouw/moeder, p. 3-6) dient vervolgens opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat uw integratie een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. De vaststelling dat uw kinderen in België naar school gaan, dat jullie deelnemen aan sportieve en culturele activiteiten, Nederlands spreken en hier een netwerk hebben uitgebouwd (CGVS vrouw/moeder, p. 3-6), betreft elementen die mogelijks aangevoerd kunnen worden in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar houden geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie of met de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volgens uw verklaringen kunnen jullie niet terug naar Irak omdat jullie een conflict hebben met jullie familie daar en omdat jullie daar geen leven kunnen opbouwen gezien jullie daar geen huis, familie of werk hebben (Verklaring Volgend Verzoek 0712992T, vraag 18). Over het conflict met uw familie kan ten eerste gezegd worden dat dit volgens uw echtgenote geen doorslaggevende reden is om niet terug te kunnen keren naar Irak (CGVS vrouw/ moeder, p. 12). Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat dit conflict en de eventuele problemen die u daaraan verbindt bij terugkeer louter hypothetisch van aard zijn gezien u deze niet kan baseren op enige concrete indicaties en zelfs niet kan aangeven wat u juist vreest in verband met jullie familie daar (CGVS man/vader, p. 9). Gezien jullie afkomstig zijn uit deze regio en er volgens de informatie van het CGVS (zie boven) geen reden is om aan te nemen dat christenen zich niet in Noord-Irak zouden kunnen vestigen, is er geen reden om aan te nemen dat jullie daar geen leven zouden kunnen opbouwen. Dat jullie daar momenteel geen huis, werk of goed contact hebben met jullie familie, zijn geen elementen die verband houden met de Vluchtelingenconventie. U toont evenmin aan dat u om die redenen een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Tot slot verwijzen jullie naar de algemene veiligheidssituatie in Noord-Irak, die niet voldoende zou zijn om terug te kunnen keren naar Noord-Irak (CGVS vrouw/moeder, p. 4, CGVS man/ vader, p. 8).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Dohuk en hierbij verwijst naar het feit dat u christen bent en daardoor gevisieerd zou worden in deze regio, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u tot een religieuze minderheid behoort, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechte vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt, kunnen niets veranderen aan de vaststellingen van het CGVS. Deze vormen hoogstens een aanwijzing van uw integratie in België maar kunnen niets zeggen over een eventuele vrees voor vervolging of risico op ernstige schade bij terugkeer naar Noord-Irak.

Het CGVS benadrukt tot slot dat verzoekers in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Irak moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U heeft noch in het kader van het persoonlijk onderhoud van uw minderjarige kinderen, noch tijdens uw eigen persoonlijk onderhoud bij het CGVS enige problematiek aangebracht waaruit blijkt dat uw kinderen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een persoonlijke vrees voor vervolging hebben of er een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat uw kinderen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk vervolging moet vrezen of er een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

A. Feitenrelaas

Uit uw verklaringen en uit uw dossier blijkt dat u en uw echtgenoot A.(...) H.(...) B.(...) (...), (...) telkens gelijktijdig een verzoek om internationale bescherming indienen en dat jullie zich telkens op dezelfde motieven baseren. Uw echtgenoot verklaarde het volgende:

"(...)"

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot baseert. In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, ging het CGVS over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook voor u eenzelfde beslissing genomen worden. De beslissing van uw echtgenoot luidde als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens voeren verzoekers een kennelijke beoordelingsfout aan.

Verzoekers poneren dat hun verklaringen wel degelijk voldoende aanwijzingen bevatten van een gegronde vrees voor vervolging. Zij stellen dat zij in het kader van hun achtste asielaanvraag hun vrees en die in hoofde van hun minderjarige kinderen wel degelijk hebben geconcretiseerd, met name betreffende de lopende schoolopleiding van de kinderen, de vrees dat hun dochters zouden worden uitgehuwelijkt en de verwestering van de kinderen waardoor zij niet langer naar Irak kunnen terugkeren. Voorts verwijzen verzoekers naar het verzoekschrift dat werd ingediend voor hun dochter Rz (in de zaak met rolnummer RvV 224 863, dat zij integraal citeren).

2.2. Nieuwe elementen

De partijen hebben geen nieuwe elementen aangebracht.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers' asielaanvragen hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de tweede bestreden beslissing, die in hoofde van tweede verzoekster werd genomen, wordt verwezen naar de beslissing in hoofde van haar echtgenoot. In deze eerste beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat er geen bijzondere procedurele noden kunnen worden vastgesteld.

Vervolgens wordt aangestipt dat eerste verzoeker reeds 7 verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die allen werden afgewezen, waardoor de ongeloofwaardigheid van de voorgaande verklaringen afstralen op dit nieuwe verzoek.

Naar aanleiding van de problemen die verzoekers zouden kennen omdat zij christenen zijn, wordt verwezen naar de landeninformatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat het loutere feit christen te zijn in noord-Irak geen aanleiding geeft tot de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De door eerste verzoeker aangehaalde vervolging door extremisten werd reeds in eerdere verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden, zo vervolgt de commissaris-generaal.

Waar verzoekers hun integratie in België aanhalen, wordt in de beslissing gewezen op het feit dat dit mogelijks kan aangevoerd worden in het kader van andere procedures, maar geen uitstaans heeft met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Hetzelfde geldt voor de door de eerste verzoeker voorgehouden onmogelijkheid om in noord-Irak een leven op te bouwen omwille van het gebrek aan huis, werk of goede familiale contacten.

Inzake de algemene veiligheidssituatie in noord-Irak wordt door de commissaris-generaal overwogen dat er in de Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR) thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5.2. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift integraal naar de uiteenzetting van de middelen in het verzoekschrift dat voor hun dochter Rz. werd ingediend (rolnummer RvV 224 863).

2.5.3. De Raad heeft bij arrest nr. 219 069 van 28 maart 2019 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van de dochter van verzoekers verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.5.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.5.6. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat "(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van verzoekster ter gelegenheid van hun achtste asielaanvraag eveneens een vrees in hoofde van hun kinderen hadden geuit. De ouders stelden dat de kinderen niet meer naar Irak kunnen terugkeren omdat ze gewoon zijn geworden aan deze maatschappij (AD RvV 224 863, stuk 18, Verklaring volgend verzoek H. B. A., 12 juni 2018, vraag 21), omdat de kinderen in Irak ontvoerd zouden worden en omdat er problemen zijn met christenen in Irak (AD RvV 224 863, stuk 18b, verklaring volgend verzoek D. M. S., 12 juni 2018, vraag 21). Uit de verklaringen van verzoekster zelf blijkt dat zij vreest heel snel te moeten trouwen, vreest problemen te kennen omwille van de verhouding tussen moslims en christenen en niet de vrijheid heeft om bepaalde kleren te dragen (AD RvV 224 863, stuk 17, Landeninformatie, Notities persoonlijk onderhoud A. H. B. R., 9 augustus 2018, p. 5-6).

2.5.8. In haar middel herhaalt verzoekster dat zij wel degelijk vreest om op jonge leeftijd te worden uitgehuwelijkt. Het feit dat de moeder van verzoekster op jonge leeftijd gehuwd is, houdt evenwel niet in dat verzoekster verplicht zou zijn om, zoals de traditie voorschrijft, ook op jonge leeftijd te huwen met een partner die zij niet zelf gekozen heeft. Tijdens haar gehoor gaf verzoekster immers zelf te kennen dat de familie beslist over het huwelijk (AD RvV 224 863, stuk 17, Landeninformatie, Notities persoonlijk onderhoud A. H. B. R., 9 augustus 2018, p. 6). Verzoekster weerlegt ook niet dat haar ouders hadden bevestigd dat de attitude van de ouders een belangrijke rol speelt bij de totstandkoming van (gedwongen) huwelijken van jonge meisjes en dat haar ouders zeker geen snel huwelijk van hun dochter nastreven. Bijgevolg wordt het gevaar voor uithuwelijking niet aannemelijk gemaakt. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, kunnen verzoekster en haar ouders zich desgevallend onttrekken aan de maatschappelijke druk van hun (beperkte) familie die nog in Zorok nabij Zakho verblijft door zich elders in noord-Irak te vestigen.

2.5.9. Het gegeven dat er in de Iraakse samenleving een andere rol wordt toebedeeld aan de vrouw en dat er aldaar andere waarden en normen heersen, kan an sich niet worden beschouwd als een grond om internationale bescherming te verlenen.

2.5.10. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan door haar verzoek om internationale bescherming te koppelen aan de verzoeken van haar ouders. Aangezien de vorige asielaanvragen van verzoeksters ouders, die in overweging werden genomen, stuk voor stuk werden afgewezen omwille van ongeloofwaardigheid, ging de verwerende partij niet kennelijk onredelijk te werk door te stellen dat deze ongeloofwaardigheid negatief afstraalt op het verzoek om internationale bescherming, dat plots op 2 mei 2018 in hoofde van verzoekster werd ingediend en waarin gedeeltelijk gelijklopende asielmotieven werden ingeroepen. Nochtans werden, in weerwil van verzoeksters beweringen, haar persoonlijke asielmotieven op hun individuele merites onderzocht. Verzoekster slaagt er in haar middel niet in te verhelderen welke door haar ingeroepen asielmotieven door de verwerende partij niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. De commissaris-generaal plaatst wel vraagtekens bij het verzoek om internationale bescherming dat door verzoeksters ouders, die ondertussen reeds bijna 12 jaar op het Belgische grondgebied verblijven, wordt ingediend in hoofde van hun minderjarige dochter, terwijl de elementen die een terugkeer zouden bemoeilijken (gedwongen huwelijk, religieuze minderheid, integratie, verwestering) reeds lange tijd aanwezig of voorzienbaar waren.

2.5.11. In zoverre verzoekster aanhaalt dat zij tot een religieuze minderheidsgroep behoort, dient te worden gewezen op de landeninformatie waaruit blijkt dat godsdienstvrijheid in de KAR in de grondwet is ingeschreven (AD RvV 224 863, stuk 17, Landeninformatie, 'COI Focus Irak, De situatie van minderheden in Noord-Irak', 20 maart 2015, p. 7) en dat er een relatieve verdraagzaamheid bestaat tussen Koerden en christenen (Ibid., p. 10). De discriminatie waaraan sommige minderheden omwille van het 'koerdificeringsbeleid' worden blootgesteld, kan niet worden gekwalificeerd als vervolging of ernstige schade in asielrechtelijke zin. De loutere affirmatie van verzoekster in haar middel dat dit alles relatief is en dat er in Irak een verstikkende stammenmaatschappij heerst, is niet van aard om de conclusie van de commissaris-generaal, die gestoeld is op objectieve informatie, aan het wankelen te brengen.

2.5.12. De integratie van verzoekster in België, die verder wordt gestaafd aan de hand van de documenten uit het administratief dossier en de bijlagen bij het verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 2-18) is niet relevant in het kader van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat noch het Vluchtelingenverdrag, noch de bepalingen inzake subsidiaire bescherming voorzien in statusverlening op grond van een langdurig verblijf en integratie in het land dat verantwoordelijk is voor het onderzoek van de asielaanvraag.

2.5.13. Wat het door verzoekster aangevoerde langdurige verblijf in het buitenland en haar beweerde verwestering betreft, vestigt de Raad er de aandacht op dat het aan verzoekster toekomt om aannemelijk te maken dat deze verwestering van die aard is dat zij een kenmerk uitmaakt van haar persoon dat nog moeilijk kan worden gewijzigd waardoor zij onmogelijk kan conformeren aan de vigerende normen en gebruiken in de Iraakse samenleving. Bovendien dient zij concreet aan te tonen dat dit kenmerk aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster brengt echter geen landeninformatie aan waaruit kan worden afgeleid dat personen die verwesterd zijn of langdurig in het buitenland hebben verbleven in de KAR blootgesteld worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet, zoals zij in haar middel lijkt voor te houden. De beweringen van verzoekster dat zij door haar verblijf in België een ander beeld heeft gekregen van de Iraakse tradities en er andere inzichten op nahoudt wat de positie van de vrouw in de samenleving betreft, betekent niet automatisch dat er sprake is van een risico bij terugkeer naar de KAR.

2.5.14. De door verzoekster aangevoerde asielmotieven kunnen geen aanleiding geven tot de erkenning als vluchteling. Verzoekster kan deze motieven evenmin aangrijpen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. In haar middel beperkt verzoekster zich in wezen tot het herformuleren van de asielmotieven die zijzelf en haar ouders hadden aangebracht in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster brengt echter geen concrete gegevens aan die een ander licht werpen op de overwegingen van de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing waardoor zij geen motiveringsgebrek aantoonde.

2.5.15. Specifiek met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in noord-Irak, brengt verzoekster niets in tegen de beoordeling van de commissaris-generaal. Op grond van de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (AD RvV 224 863, stuk 17, Landeninformatie, 'COI Focus Irak, de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio', 14 maart 2018; 'COI Focus Irak, De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht'), concludeerde de commissaris-generaal dat er in de KAR in noord-Irak geen uitzonderlijke situatie voorhanden was waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat verzoekster, louter door haar aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen op bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekster heeft niet het bewijs geleverd van 'persoonlijke omstandigheden' die ertoe zouden leiden dat zij een verhoogd risico loopt op ernstige schade in het licht van de actuele veiligheidssituatie in noord-Irak.

2.5.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de (materiële) motiveringsplicht. Verzoekster heeft geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.”

2.5.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van dezelfde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN